

ХУБАВО СЕЛО. ЧУДНАТА МУ ИСТОРИЯ — ПРИКАЗКА. СЕДЕМЪ БРАТЯ ВЪ ЗАТВОРА. СЕДЕМЪ ТОРБИ ПЪЛНИ СЪ ПАРИ. НА СВОБОДА. ОБЩА ГЕРГЬОВДЕНСКА ТРАПЕЗА. ВЪ ЦАРСТВОТО НА САМОДИВИТЪ, МЕЧКИТЪ И ОРЛИТЪ.

Хубаво, хубаво е село Бѣлица. Прѣснато изъ широки поляни, срѣдъ пѣстри ливади и овощни градини, кѣщитѣ му се бѣлѣятъ надалече като малки бѣли облачета. Чудни гори, дигнали върше до небеса, като зеленъ вѣнецъ се виятъ надъ селото и покриватъ планината.

Сутринъ, когато слънцето разлѣе златнитѣ си лѣчи, пламватъ позлатени горитѣ, градинитѣ и ливадитѣ. Блѣсватъ съ ослѣпителенъ блѣсъкъ и бѣлитѣ кѣщи на селото. Тогава, о тогава, много села въ околията отправятъ погледи къмъ Бѣлица и въздѣхватъ:

— Хубавото село!

И Бѣлица се гордѣе съ своята красота. Гордѣе се още и съ своята чудна и стара история — приказка. Омайна приказка, а истинска история.

Азъ едвамъ си я спомнямъ. Спомнямъ си я такава, каквато преди петдесетъ години ми я разказваше баба.

Отдавна, отдавна, още въ турско време, живѣли седмина братя въ едно село. Работни били братята, сговорни били и добре си поминували. Тѣхнитѣ ниви и ливади били най-буйни, стадото овце — най-голѣмо, кравитѣ и воловетѣ имъ най-гойни, а конетѣ имъ — най-бързи.

Цѣлото село обичало братята, защото били добри и на всички помагали. И въ много околни села прикаждали за тѣхъ.

Въ сѣщото село живѣли и турци. Тамъ живѣлъ и Османъ, едѣръ, съ дълги мустаки, зѣлъ и страшенъ турчинъ. Той биелъ где когото срещне на пѣтя, грабѣлъ каквото види по-хубаво у бѣлгаритѣ. Той мразѣлъ страшно братята, защото се бранѣли и не можелъ никаква пакостъ да имъ стори.